

HAVANK

SCHADUW WAAROM?

Over het boek

Misschien was het slechts een toevalligheid, dat nu juist op die morgen toen de Schaduw via Hoek van Holland naar Harwich overstak en op weg was naar Londen, ook Lucky Dip aanwezig bleek te zijn. Maar de Schaduw gelooft niet in dat soort toevalligheden. Bovendien deden zich tijdens die reis enkele andere toevalligheden voor. Het duurde daarom niet lang of de Schaduw was er vast van overtuigd dat Avontuur zijn pad kruiste. Hij werd in zijn overtuiging gesterkt door een vreemd voorval tijdens zijn snelle rit van Harwich naar Londen. In Londen komt Avontuur met gezwinde spoed naderbij. Een zo merkwaardig Avontuur dat Superintendent Joram Jorkins, Commissaris Silvère en nog enkele anderen zich hardop afvragen: Schaduw... waarom?

Over de auteur

Henricus Fredericus (Hans) van der Kallen had al vroeg de ambitie schrijver te worden. In 1935 werd zijn droom bewaarheid toen hij bij uitgeverij AW Bruna & Zn. de succesauteur Ivans opvolgde. Van der Kallen nam hierbij het pseudoniem Havank (H van K) aan. Hij zou voor Bruna dertig zeer populaire misdaadromans schrijven, meestal met als hoofdperson Charles C.M. Carlier, alias de Schaduw. De detectives van Havank zijn verschenen in de bekende Zwarte Beertjes-reeks en uitgegeven met boekomslagen getekend door Dick Bruna. In totaal zijn er meer dan tien miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht, van zes boeken werd een hoorspelbewerking gemaakt. Op 22 juni 1964 overleed Havank.

Van dezelfde auteur

Het mysterie van St. Eustache
Het raadsel van de drie gestalten
Het spookslot aan de Loire
Het probleem van de twee hulzen
De man uit de verte
De N.V. Mateor
Er klopt iets niet
Vier vreemde vrienden
Hoofden op hol
Polka mazurka
De Schaduw grijpt in
De Cycloop
De Schaduw contra de drie dartele doodgravers
De Schaduw is terug
Lijk halfstok
In memoriam de Schaduw
De versierde bedstee
De weduwe in de wilgen
Deurwaardersdelirium
Het geheim van de zevende sleutel
De verkavelde bruidegom
De zwarte Pontifex
Havank-omnibus
Circus Mikkenie
Spaanse pepers
Dodemans dollars
De Schaduw & Co
Vier Schaduwen en één Spook
Caviaar en cocaïne

Colofon

© 1979, Erven van Der Kallen

Omslagontwerp: Dick Bruna

Druk: Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
1979 A.W. Bruna & Zoon Utrecht/Antwerpen

ISBN 90 229 0089 4

ISBN E-BOOK 978 90 449 6202 4

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken

van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland?

Geeft u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Havank

Schaduw waarom?

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

I

Het had iets bijsterbaarlijk ouwe-zeebonk-achtigs, die manier waarop mijnheer Charles C. M. Carlier, hoofdinspecteur van de Sûreté en erelid van Scotland Yard, daar op die voorjaarsmorgen in de Hoek van Holland en kort voor de afvaart, over de reling hing van het m.s. 'Beatrix' en het nijvere vertier op de kade gadesloeg. Hij stond daar, grotendeels weggemoffeld in een zeeblauwe duffelse jas, met zo'n hoge kraag dat hij er zelfs niet overheen had kunnen kijken al had hij ogen in z'n achterhoofd gehad. Ook de alpinopet, die in de loop van mijnheer Carlier's veelbewogen bestaan een onzekere reputatie had verdiend, was ditmaal van een marineachtig blauw, doch tevens voor deze zilte gelegenheid versierd met een gouden 'S'.

Dus hadden oningewijden – lieden, die niet vertrouwd waren met de Schaduwiaanse hebbelijkheden, of onhebbelijkheden – licht de indruk kunnen krijgen dat hier nu de een of andere roemrijk gepensioneerde admiraal, vlootvoogd uit vele zeeslagen, van dat hoge dek af minachtend neerkeek op het zenuwachtig gewurm van afscheidnemende en vervolgens aan boord klauterende landrotten.

De gewetensvolle biograaf echter, die de Schaduwiaanse waarheid niet anders dan natuurgetrouw volgt, ziet zich hier evenwel genoopt er aan toe te voegen, dat 's Schaduws certificaat van zeewaardigheid niet veel meer is dan schijn en bluf. Nee, hoe zeemanserig de goede Schaduw er ook uit mocht zien, de inwendige blik bleef gericht, en zorgelijk gericht, op de barometer en op het weerbericht. En dat weerbericht, vond mijnheer Carlier, was misschien heel gunstig voor de haaien en de strandjutters en de meeuwen, het was tevens maar bedonderd voor lieden die, zoals hij, hun beste kunsten doorgaans op minder wiebelende basis vertoonden.

En het weerbericht zei, zo maar heel onbekommerd en in gewone landmensentaal vertaald: 'dat 't welereis zou kunnen gaan spoken.'

'H'm...' zei mijnheer Carlier.

Niet wetend wat de fatale gevolgen zouden kunnen zijn indien

hij nu, na een heel stevig ontbijt, een sigaar opstak en het schip weldra aan de slinger zou slaan, zag hij van de sigaar af en kwam dichterbij de loopplank staan; misschien omdat je, in een avontuurlijk leven zoals het zijne, toch maar nooit wist wat voor zonderlinge gezellen met je mee aan boord kwamen.

Afen toe keek hij niettemin met een half oog naar de lucht. Langs een grauwe hemel joegen uit elkaar gereten vale fragmenten van fantastische landkaarten. Het beloofde misschien niet veel, maar het beloofde in elk geval de nodige of onnodige lichaamsbeweging. Toch stak mijnheer Carlier uiteindelijk maar een sigaar aan. Misschien omdat hij er onmogelijk langer buiten kon, of misschien ook wel omdat hij zich herinnerde dat het goede schip de 'Beatrix' tenslotte een bar fameuze bar aan boord had, waar men zich in overvloed afweermiddelen tegen zeeziekte verschaffen kon.

Toen hij de sigaar tussen de hoge verschansing van de opgespalkte kraag door in zijn mond had gewerkt en weer naar de staart van Holland begon te kijken, zag hij die slanke figuur, dat blonde haar, die van nature zo elegante gang en de ietwat buitenissige hoed die slechts een vrouw zo als zij dragen kon... en glipte de sigaar hem half uit de mond.

'Nee... maar!' mompelde de Schaduw en zwiepte zich de alpino van het hoofd. 'Vergissen we ons of zijn de goden van Avontuur en Abel Spel ons op deze reis werkelijk barmhartig?' En met al zijn fraaiste zwier en gratie zei de Schaduw: 'My... Lady... Patricia!'

Met één voet reeds aan boord en met één voet nog op de loopplank, keek zij plotseling naar die toch op z'n minst zonderlinge verschijning, die zich inmiddels weer had opgericht uit een diepe buiging en er zo kennelijk op wachtte dat zij hem de hand zou reiken. Zij reikte hem de hand, en in haar glimlach van onverholene prettige verrassing achter die uiterlijk ijzige koelheid van Engelse reserve, zag hij plotseling die diep warme menselijkheid... en hij vond haar zo buiten alle beschrijving mooi.

Zij zei, in die rijke modulatie van haar perfect accent, dat vrij was van alle overdrijving en aanstellerij: 'Wel, allemachtig!... Geloof 't of niet! De...'

Maar, wist je ooit of hij erop gesteld was om onder het gehoor van talrijke onbekenden als ‘Schaduw’ uitgekraamd te worden? Het was immers altijd mogelijk dat hij niet zo maar eens voor de aardigheid op reis was, of ging; of dat hij bepaalde redenen had voor die overtocht naar Engeland en, vermoedelijk, Londen, en zo doende... Want Patricia Aberdeen kende het spel en zij kende de regels van het spel, en dus waren zij reeds halverwege het zonnedeck, op weg naar het kantoor van de purser eer zij zei : ‘Beste ouwe Schaduw! Wat een plezier nu net jou hier aan boord te treffen!’

En hij wist, dat zij het meende. Maar wat hij niet wist, was dat zij niet zonder moeite een glimlach de baas bleef; want zoals hij daar stond, uitgedost als een zeeharlekijn, herinnerde hij haar zo onweerstaanbaar aan Tartarin de Tarascon op weg naar Algiers, kwamen haar onwillekeurig weer flitsen en episodes voor de geest uit avonturen die zij in de loop van de jaren samen hadden gedeeld, en dacht zij weer aan al de zonderlinge stuipen van de Schaduw waarover zijn biograaf haar had verteld.

Na het plichtmatig bezoek aan de purser, talmden zij nog een ogenblik achter de brede ruiten van het zonnedeck, terwijl de loopplank weg werd gehesen, de sloopshoorn ongeduldig gromde, het sidderen van de motoren rees en daalde en de ruimte tussen het schip en kade geleidelijk aan groter werd; – en de Schaduw er over doorbabbelde dat dit zo’n voortreffelijk schip was, en dat hij het helemaal, althans voor zover doenlijk, geïnspecteerd had en dat het hem heel zeewaardig leek, dat het zo’n gezellige salon met bar, zo’n uitmuntende keuken en zo’n prettige sfeer had bovendien.

En terwijl de ‘Beatrix’ op het uitgaand getij snel voortgleed langs de Hollandse kust, begeleidde de Schaduw dat bijzonder mooie vrouwtje van zijn vriend en makker Richard Aberdeen naar de salon en naar de comfortabele zitbank die hij daar bereids met hoeden en petten en koffers en kranten en tijdschriften en zakdoeken had belegd, om ’t toch vooral duidelijk te maken dat deze plaats duchtig gereserveerd was.

‘Want,’ oreerde de Schaduw, ‘wie vooruit ziet hoeft immers minder vaak in zelfverwijt achterom te zien.’

‘Zo is ’t,’ zei Patricia, terwijl zij ging zitten op de brede bank en het zich gemakkelijk maakte. Zij lanceerde plotseling een vraag, en misschien geen voorzichtige. ‘Voor je genoeg op reis, Schaduw?’

‘Ja,’ zei de Schaduw.

Patricia haalde onwillekeurig even de wenkbrauwen op. Het klonk nogal zonderling, dat ‘Ja’ – als een soort van waarschuwing, in de trant van ‘Verboden terrein’.

Zoals altijd, had de Schaduw nog heel wat te beredderen eer hij zelf ook kon gaan zitten; – al z’n bagage dicht bij elkaar en zo – ‘In geval van schipbreuk.’

Patricia glimlachte, zat zich meteen af te vragen hoeveel van al dat vertoon nu eigenlijk echt was en hoeveel ervan louter vertoon om der wille van het vertoon? Zij volgde zijn gedoe met de ogen en vond mijnheer Carlier toch eigenlijk ook wel vermakelijk in dat opera-zeemanspak.

‘Schaduw,’ zei zij glimlachend, toen hij eindelijk naast haar was komen zitten, ‘waarom die Noordpoolse uitrusting om je lijf? Dit schip gaat naar Harwich, weet je, en niet naar Nova Zembla.’ De Schaduw knikte.

‘Oh ja?’ zei hij. ‘Wel, my dear Patricia, men weet maar nooit. Aan dat recept houd ik me.’ Na een seconde aarzelen voegde hij er aan toe: ‘Juist dáárom leef ik nog zie je.’

En hij vertelde uit de onmetelijke schat van zijn herinneringen. Herinneringen – goede en kwade, amusante en soms ook wel tragische. Hij vertelde over de zonderlinge individuen die hij gekend, over de merkwaardige en hoogst merkwaardige mensen die hij ontmoet en over dingen die hij gezien, avonturen die hij beleefd en over de vele en vreemde en bont geschakeerde ervaringen die hij in zijn leven had opgedaan.

‘En ’t is,’ zei hij half verloren in eigen gemijmer, ‘alles en alles bij elkaar genomen, altijd een goed leven geweest.’ Hij knikte, als in alleenspraak. ‘En ik had ’t voor geen ander willen ruilen, Pat.’

‘Nee,’ zei Patricia. ‘Ik kan me voorstellen, dat je...’

De verandering in de hele houding van de Schaduw was zó plotseling, en kwam zó onverwachts, dat zij meteen zweeg. Zij zocht

naar een verklaring en zij volgde zijn blik; – en de Schaduw legde een tot zwijgen nopende hand op haar arm. Aan de bar, met de rug naar hen toegekeerd, was inmiddels die net even te opzichtig geklede meneer met die net iets te opzichtig geschilderde blonde verschenen.

Over het bloemig gezicht van de Schaduw gleed een glimlach als van gekonfijte serafijnen; maar toen hij Patricia aankeek, herkende zij in zijn ogen de haar langzamerhand vertrouwd geworden voortekenen.

De Schaduw speurde Avontuur.

En de gloed in zijn blik zei zo heel duidelijk en zo heel onmiskenbaar, dat hij de vanen van Avontuur had gezien en de trommen en trompetten van Avontuur had gehoord.

‘Dat,’ zei hij eindelijk, gedempt, ‘is Lucky Dip.’

Zij keek hem aan; – niet begrijpend.

‘Lucky Dip?’ vroeg zij. ‘Een bijnaam?’

De Schaduw knikte.

‘Ja,’ zei hij. ‘Officiële benaming Lucius Dipfoot, als dàt je iets zegt. Een zeer bereisd man. Een man, die het rechtswezen van hele continenten en vele landen uit ervaring kent, een man ook die doorgaans de gast is van de regeringen van de landen die hij bereist, en tevens een man die doorgaans reist op staatskosten.’

‘Ah?’ zei Patricia. ‘Een buitengewoon diplomaat.’

‘Nee,’ zei de Schaduw, ‘een doodgewone oplichter.’

II

Zwijgend zaten zij het fenomeen bij de bar een ogenblik lang te bekijken, tot Patricia zei: ‘Hij ziet maar pips.’

‘Oho!’ zei de Schaduw. ‘Dat ’s nog niets. Wacht tot hij omkijkt en mij in de trouwe blauwen kijkt. Dan ziet onze Lucky Dip nog wel wat anders dan pips.’

Mister Lucky Dip hing inmiddels aan, of bij, de bar – en had er kennelijk enige moeite mee om zijn vrij lange figuur staande te houden, telkens als de ‘Beatrix’ met tergende regelmaat van

stuurboord naar bakboord en van bakboord naar stuurboord wentelde, de verre horizon nu eens ver boven de vensters uitrees om dan weer weg te duiken in de diepte.

‘’t Lijkt wel,’ zei de Schaduw, ‘of ’t schip jeuk heeft in de flanken en zich tegen de zee ligt te scheuken.’

Maar met elke in snelle opvolging bestelde en in even snelle opvolging verzwolgen katerpil scheen Lucky Dip rechter en steviger op de been te geraken. En dus een praat, meneer!...

Nu kon, althans met enig voorbehoud, nagenoeg datzelfde gezegd worden van de Schaduw, die in die alcoholische wedren tegen het opgezweept zeewater hoogstens een neuslengte bij Lucky Dip ten achter was. Met dit verschil echter, dat Dip hoe langer hoe rechter ging staan, terwijl de Schaduw breder en luier achterover zakte op die makkelijke bank. En van zeeziekte geen spoor. Mens, nee! Waar maak je je druk over! Hij was eerder in een stemming om tegen die klotsende vuiligheid te knipogen, met zo iets van ‘Wel, lollige ouwe zee, je doet maar, hoor!’

De lollige ouwe zee hield het zich voor gezegd, naar trouwens spoedig genoeg blijken zou.

‘Wat ik zeggen wou, Schaduw,’ vroeg Patricia na een ogenblik. ‘Wordt er naar Lucky Dip... eh... gezocht?’

De Schaduw wenkte een toevallig passerende steward.

‘Jij ook nog, Pat?’

‘Wel, waarom eigenlijk niet, wat?’

‘Zo is ’t,’ zei de Schaduw. ‘En zo lang als ’t allemaal nog mag zonder dat je er formulieren voor in moet vullen, onder overlegging van trouwbewijs, geleidebiljet, geboortebewijs, paspoort, rijbewijs, pokkenbriefje, jachtakte of visakte... Dank u, steward... Wat zei je, Patricia? Of Lucky Dip gezocht wordt? Wel, niet door ons, momenteel. Zie je, hij heeft pas bij ons drie jaar in de klinker gestaan. Maar ik zou je niettemin en zo voor de blanke vuist weg minstens drie of vier meneren en juffrouwen op kunnen sommen die onze Lucky Dip wel graag eens zo helemaal alleen zouden willen... eh... toespreken. En dan liefst met een heel eind van dat dikke hout uit hetwelk men planken zaagt. Persoonlijk evenwel,’ voegde hij er aan toe, ‘geef ik de voorkeur aan poken en strijkijzers, mits goed gehambreerd.’

Patricia glimlachte.

‘Drie jaar, zei je? Door wiens toedoen? En ter ere waarvan?’

‘Om in omgekeerde volgorde te antwoorden, Pat,’ zei de Schaduw, inmiddels druk bezig met een verse sigaar, ‘door toedoen van Geheel de Uwe met de meeste Hoogachting en leesbaar getekend C. M. Carlier, hoofdinspecteur in Buitengewone Dienst. Ainsi soit-il. Ter ere van wàt? Ah, zie je, dear Pat. . . onze Dip is een van die sociale genieën die hebben vastgesteld dat de rijkdommen van deze aarde maar veel en veels te ongelijk verdeeld zijn. Waarom, zo redeneert hij waarschijnlijk in zijn ijver van maatschappelijk hervormer, zou Lord Boemans of Freule Degros-Tevoûte in grote auto’s rondrijden, zich met het vet der aarde een leverkwaal aanschaffen en hij, Lucky Dip, stenen bikken? En op dit punt, kameraden, stuiten wij op die cheque.’

‘Vals?’ vroeg Patricia.

De Schaduw schudde verontwaardigd een hoofd.

‘Om de dooie dood niet! Zo echt als Sinterklaas of wat je maar wilt. Alles kits en okee. ’t Bedrag, de handtekening, alsmede de bank en de bankrekening die er gezamenlijk voor ter dekking hebben gestaan. Alles fijn, en met puntjes er aan.’

‘Maar dan...’ zei Patricia.

‘Ah!’ zei de Schaduw. ‘Toch zat er een doorn in ’t korset. Zie je, de goederen waarvoor de cheque was afgegeven, waren niet zo deugdelijk; waren, om de naakte waarheid te onthullen, helemaal niet deugdelijk. Het waren, namelijk, aandelen in een Spaanse goudmijn.’

‘Ah!’ zei Patricia. ‘’t Ouwe liedje. Die mijn bestond dus niet.’

‘Oh, en òf die mijn bestond!’ zei de Schaduw. ‘En er zat nog goud in ook. Ongelukkigerwijze was die mijn niet het eigendom van Lucky Dip... En tòch,’ voegde hij er peinzend aan toe, alsof het hem feitelijk bijzonder speet, ‘waren ’t heel fraai gedrukte aandelen. Ik heb er zelfs ’n paar van in m’n archief. En, weet je, Pat... sociologisch en ethisch gesproken, ben ik ’t in heel wat opzichten tòch eigenlijk met Lucky Dip eens...’

Hoe weinig Lucky Dip zich van het bestaan van die ethische broederschap bewust was, bleek met denderende duidelijkheid toen Lucky Dip voornoemd zijn ruime hart en ruime beurs liet

spreken, een rondje ‘Allemaal! ...’ bestelde, zich omdraaide, en een lichtelijk wazig en lichtelijk glazig oog liet rondwaren over die Allemaal, en...

‘Hullo, Dip! ...’ zei de Schaduw.

En wat de rauwe Noordzee met al haar heibel en kouwe drukte niet had kunnen bereiken, bereikte de doodgewone mijnheer Carlier onmiddellijk door daar zo maar doodgewoon te zitten en te grinniken.

Lucky Dip keek hem één wiebelende seconde lang aan.

En zijn universum vouwde de benen op.

Op slierende floddervoeten, of flodderende sliervoeten, slingerroetste Lucky Dip plotseling haastig naar buiten, en naar de verschansing... waar hij dubbelboog, de armen uitstreekte als in een benedictie, of op een spannend moment in een preek, en alsdan verrassingen uitstrooide voor de vissen der zee.

‘t Leven is hard,’ mompelde de Schaduw, ‘voor idealisten.’ Patricia glimlachte, keek met een half oog naar de Schaduw, die somber naar de bodem van een half leeg glas zat te staren.

‘Schaduw,’ zei Patricia, ‘je bent een zot, maar eigenlijk een ontstellend wijze... zot. Zie je wat ik bedoel?’

Hij keek haar met halfdichte ogen aan, over de rand van zijn glas, en hij knikte zeer uitdrukkelijk.

‘Ja,’ zei hij. ‘Ja!... maar het zijn de wijze zotten die de geliefden der Goden zijn. Want, Pat, wie de Goden niet lief hebben... kan zich niet veroorloven een zot te zijn. Deze wereld, beste Pat is een zaakje in tweedehands artikelen, en...’

Amper haar lippen bewegend, fluisterde zij hem in: ‘Er staat iemand naar je te kijken.’

De Schaduw knikte.

Peinzend, ogen half dicht, keek de Schaduw haar aan. En het was Patricia niet, degene waarnaar hij keek. Hij keek haar aan, langs die halve el beste tabak onder zijn neus. En in zijn merkwaardig geheugen klikte de automaat... terwijl de blik van de Blonde aan de bar van hem naar Patricia gleed.

Zij stond met haar rug tegen de bar geleund, spelend met een half vol glas in de ene, een sigaret in een belachelijk lange pijp in de andere hand, wiegend op het ritmisch wiegen van het schip. En

zij verborg een grijns achter het langzaam optrekken van haar geplukte en bijgepenseelde wenkbrauwen, achter dat gebaar van het uitdrinken van haar glas en achter een lange en peinzende trek aan haar sigaret. Zij haalde de schouders op en scheen te zuchten. Dan zette zij haar glas neer, met een scherp en bruusk gebaar; – en slenterde heupwiegend langs de Schaduw naar de trap.

Zij zei in het voorbijgaan, zonder hem aan te kijken, en amper haar lippen bewegend: ‘Regent Palace Hotel’.

De Schaduw blies een rookwolk naar het venster.

Nieuwsgierig vroeg Patricia: ‘Wie’s dat, Schaduw?’

‘Mary Pilfrer,’ zei de Schaduw.

En hij bleek verder bar weinig mededeelzaam.

Maar het vage visioen, dat hem voor ogen gerezen was op het moment zelf waarop Lucky Dip daar aan de bar verscheen, in gezelschap van die schelle blonde, – een visioen, vaag en onwezenlijk eerst, als op het matglas van een slecht ingestelde camera, werd plotseling scherp en zeer precies van lijn, en zó uitbundig van detail als een Jan Steen, toen de geheugenautomaat in zijn brein ‘klik’ zei, en de verstrooide scherven van een bonte kaleidoscopische plaat zich in één flits samenvoegden tot een logisch beeld.

En als uit verre verten tot hem komend over de kuivende golven van de onstuimige zee, en in het gestaag gedender van de machtige motoren van het naar Engeland stevenend schip, en in het schrille gekrijt van een duikelende meeuw, beluisterde de Schaduw eens te meer de straffe dreun van strakke trommen en het felle schetteren van schalmeien, zag hij eens te meer de bonte vaan van het Avontuur strak trillend op de wind.

En in het hart van de Schaduw was een juichend lied.

Patricia’s vingers op zijn pols deden hem plotseling opschrikken uit zijn mijmerend gedroom.

‘En?..’

Hij keek op en zag haar lachende ogen.

Hij knikte.

‘Inderdaad, Pat,’ zei hij, grinnikend. ‘De knots is los!’

Hoe los de knots was, zou spoedig genoeg blijken.

III

‘Lastig als je niet lekker bent,’ zei Patricia, en wees over haar schouder naar Lucky Dip.

De Schaduw knikte.

‘Lekker als je niet lastig bent,’ zei hij.

En dan zei hij gedurende geruime tijd niets. Hij zat zo maar voor zich uit te turen, naar de voorbij glijdende golven en de jagende wolken, alsof hij verder alle belangstelling in Lucky Dip en Mary Pilfrer verloren had. Het was Patricia inmiddels meer dan duidelijk, dat hij zich van de hobbelige zee weinig of niets meer aantrok. Zij zat zich af te vragen wat er omging in zijn hoofd, achter dat peinzend gezicht. Was die nogal lang aanhoudende stilte misschien toch een voorbode van naderende zeeziekte? Zij had er graag meer dan de spreekwoordelijke penny voor over gehad om te weten waarover hij zat te piekeren. ’t Zou, overwoog zij, wel verband houden met die onverwachte ontmoeting, met die Lucky Dip en dat blonde geval. Aan de andere kant echter wist je met mijnheer Carlier maar zelden waar je precies aan toe was. Hoe weinig men dat inderdaad doorgaans wist, bleek weer eens en overduidelijk toen hij plotseling uit zijn gemijmer opschrok.

‘Patricia,’ zei de Schaduw, ‘huwelijken zijn als de schilderkunst. ‘Eh?...’

Het was niet helemaal, of misschien helemaal niet, wat zij verwacht had, en zij keek verbaasd; en zij trok vragend de wenkbrauwen op.

‘Hoe bedoel je?’

‘Er zijn meesterwerken onder.’

Patricia glimlachte, na een seconde peinzen.

‘Werkelijk, Schaduw! ...’

De Schaduw knikte.

‘Zo is ’t leven,’ zei hij, ‘één lange pakjesavond.’ En met typisch Schaduwiaanse logica voegde hij er aan toe: ‘Als we eens iets gingen eten?’

Hij hielp haar opstaan met al zijn achttiende-eeuwse hoffelijkheid, die even echt was als uitbundig en even uitbundig als echt. Met haar hand op zijn arm geleidde hij haar naar de brede trap.

En in de manier waarop hij al converserend die trap begon af te dalen was toch werkelijk iets als van een Veertiende of Vijftiende Lodewijk aan de arm van een stralende favoriet. Het had iets van de verloren levenskunst uit vergane eeuwen, en had misschien allemaal zo fraai en galant kunnen blijven ook, indien...

Juist op dat moment scheen ‘die lollige ouwe zee’ de kans schoon te zien om de Schaduw zijn overmoed betaald te zetten, tornde de ‘Beatrix’ met haar neus tegen een golf op, ging de trap half recht-op staan, werd de Schaduw dientengevolge als uit een katapult naar voren geschoten... En nòg had het allemaal zonder ongelukken af kunnen lopen, indien er niet toevallig aan de tafel pal in ’s Schaduws vuurlijn een meneer had gezeten, die meneer niet net toevallig aan de chocoladepuddingvla bezig was geweest, de Schaduw niet in onhoudbare onstuimigheid en volle vaart tegen de rug van die stoel van die chocoladepuddingvla slobberende meneer op was geflodderd, die meneer niet van de weeromstuit pardoes met zijn gezicht in de snoep was geslagen, die zwarte en gele snoep die meneer niet als een nat en kleverig mombakkes aan het gezicht was gaan plakken; – met al de kwade gevolgen daarvan voor zelfs het meest verdraagzame humeur.

De meneer rees op, en toen hij eenmaal stond, stond hij ter verdelging gereed. Hij haalde zeer diep adem en hij begon te briesen.

‘Duizend excuses,’ mompelde de Schaduw, zelf verbouwereerd. ‘Ja, tienduizend! ...’

Nu is het te allen tijde moeilijk een meneer die men pas met z’n gezicht in de chocoladepudding-cum-vla geslagen heeft duizend excuses te verkopen – laat staan tienduizend. Dus wou de meneer maar ’t liefst beginnen te slaan. Maar... vele jaren te veel aardappelen, vlees en groente en, waarschijnlijk, chocolapudding ook, hadden hun sloperswerk verricht in de voor vechtersbazerij benodigde spierbundels. Bovendien was er iets, zo’n heel ondefinieerbaar maar tevens heel voelbaar iets in het uiterlijk en in het oog van de opponent, dat de vechtersbaas-in-hope plotseling een reeds dreigend opgeheven vuist eerst langzaam zakken en dan gretig naar de door haastig toeschietende stewards aangeboden handdoeken deed grijpen. En tijdens die bewerking scheen

het toch wel tot de pudding-plus-vla meneer door te dringen, dat de schuld tenslotte niet bij die toevallige ontmoeting maar bij de grillen en kuren van de Noordzee lag.

‘’t Is,’ zei de Schaduw tot Patricia, ‘weer eens met een sisser afgelopen. Wonderbaarlijk,’ voegde hij er hoofdschuddend aan toe, ‘die kalmerende invloed van pudding. Wat ik zeggen wou...’ Patricia was inmiddels begonnen te gaan zitten, aan bakboord, met haar neus in de vaarrichting. Om deze of gene reden scheen die opstelling de Schaduw te mishagen.

‘Zo als je wilt, Schaduw.